USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **npor. Mgr. Bc. P. P.,** zastoupeným JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2012, č. OKZ-1/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2012, č. j. 36 Ad 4/2012 - 70,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 25. 1. 2012, č. OKZ-1/2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný změnil rozhodnutí územního odboru Znojmo Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve věcech kázeňských ze dne 7. 10. 2011, č. K-JMK-39994/2011, tak, že u skutku uvedeného v prvostupňovém rozhodnutí pod bodem 3) byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle ustanovení § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil porušením služební kázně ve smyslu ustanovení § 45 odst. 1 písm. a) cit. zákona ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 zákona tím, že ve dnech 2. 12. 2010, 17. 12. 2010, 22. 12. 2010, 2. 1. 2011, 6. 1. 2011, 9. 1. 2011, 14. 1. 2011, 19. 1. 2011, 25. 1. 2011 a 26. 1. 2011 nezaznamenal svůj odchod ze zaměstnání v areálu Územního odboru Znojmo, Pražská 59, přes čtecí zařízení EKV, čímž konkrétně porušil bod I. písm. a) odst. 1) rozkazu vedoucího územního odboru Znojmo Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje č. 12/2010 ze dne 26. 7. 2010, kterým se ukládá důsledné využívání systému EKV v areálu ÚO Znojmo, za což mu dle ustanovení § 51 odst. 1 písm. a) zákona byl uložen kázeňský trest - písemné napomenutí; a dále byly zrušeny části výroku prvostupňového rozhodnutí a) o skutku uvedeném pod bodem 1) první odrážka, neboť dle

ustanovení § 188 písm. d) zákona odpovědnost za kázeňský přestupek zanikla, b) o skutcích, uvedených pod bodem 1 druhá, třetí a čtvrtá odrážka, neboť podle ustanovení § 188 písm. c) zákona spáchání skutků, o nichž se řízení vedlo, nebylo odvolateli prokázáno, a c) o skutku, uvedeným pod bodem 2), neboť dle ustanovení § 188 písm. a) zákona spáchání skutku, o němž se řízení vedlo, není kázeňským přestupkem a řízení o těchto skutcích bylo zastaveno.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 6. 4. 2012, v níž dovozoval porušení svého práva na spravedlivý proces a nezohlednění provádění kontrol podřízených policistů v terénu. Žalobce rovněž tvrdil, že ne každé porušení interních předpisů představuje porušení služební kázně. Žalovaný měl také porušit zásadu legitimního očekávání. Žalobce dovozoval uplynutí subjektivní lhůty pro zánik trestnosti předmětného kázeňského deliktu, protože služební funkcionář se o údajném závadném jednání dozvěděl již dne 28. 7. 2011, a to vyhotovením zprávy z kontroly činnosti OOP Znojmo; prvostupňové rozhodnutí proto bylo vydáno po lhůtě.

[3] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 4. 9. 2012, č. j. 36 Ad 4/2012 - 70, žalobu odmítl. V odůvodnění usnesení uvedl, že rozhodnutím ministra vnitra České republiky ze dne 1. 6. 2012, č. j. 342/2012 (jež nabylo právní moci dne 22. 6. 2012), bylo napadené rozhodnutí včetně jemu předcházejícímu rozhodnutí Územního odboru Znojmo ve věcech kázeňských ze dne 7. 10. 2011, č. K-JMK-39994/2011, zrušeno. Podle závěru krajského soudu tudíž odpadl předmět řízení a nezbylo mu proto nic jiného, než žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítnout.

II. Kasační stížnost

[4] Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2012, č. j. 36 Ad 4/2012 - 70, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost ale nepodal včas. Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

[6] Napadené usnesení krajského soudu bylo stěžovateli doručeno dne 10. 9. 2012. Stejné datum uvedl stěžovatel i ve své kasační stížnosti ze dne 25. 9. 2012. Lhůta dvou týdnů pro podání kasační stížnosti proto stěžovateli počala běžet následující den a uplynula v pondělí 24. 9. 2012, tj. dnem, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek běhu lhůty - shodně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2003, č. j. 4 Azs 10/2003 - 34.

[7] Zaslal-li stěžovatel svou kasační stížnost prostřednictvím emailové zprávy se zaručeným elektronickým podpisem Nejvyššímu správnímu soudu až dne 25. 9. 2012, učinil tak po lhůtě pro podání kasační stížnosti a nemůže se dovolávat ani ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s.

[8] Otázkou posuzování lhůty k podání kasační stížnosti se mj. zabýval Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 26. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 2043/07, v němž uvedl, že jestliže je lhůta určena na týdny, je rozhodný pro počítání nikoli začátek, ale konec lhůty. Lhůta k podání kasační stížnosti počne sice běžet dnem, který následuje po dni doručení rozsudku krajského soudu, avšak den, který určil počátek lhůty, je den doručení, takže konec lhůty se svým označením shoduje s označením dne doručení. Uvedený výklad odpovídá všeobecně známé, dostupné a konsolidované doktríně i judikatuře správních soudů.

[9] Nejvyšší správní soud tedy musel kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2012, č. j. 36 Ad 4/2012 - 70, odmítnout podle ustanovení § 120 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[10] Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu